

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Kfv.III.45.141/2023/6.

A tanács tagjai: Dr. Farkas Katalin a tanács elnöke

Dr. Bérces Nóra előadó bíró

Dr. Ujhelyi-Gyurán Ildikó bíró

Dr. Kovács András bíró

Dr. Sugár Tamás bíró

A felperes: felperes neve

felperes címe

Az alperes: Budapest Főváros Kormányhivatala

alperes címe

Az alperes képviselője: dr. László Mária kamarai jogtanácsos

A per tárgya: társadalombiztosítási határozattal szemben indított közigazgatási jogvita

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A felülvizsgálattal támadott határozat: Fővárosi Törvényszék 49.K.704.581/2022/26.

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 49.K.704.581/2022/26. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Az ítélet ellen további perorvoslatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálati eljárás alapjául szolgáló tényállás

[1] A hivatalból indított adategyeztetési eljárás eredményeképp Budapest Főváros Kormányhivatala ... Hivatala (a továbbiakban: elsőfokú hatóság) a 2019. március 19. napján kelt határozatában az 1981. október 1. és 2017. december 31. közötti időszakra vonatkozóan megállapította, hogy a felperes összesen 35 év 61 nap nyugdíjjogosultság elbírálásához figyelembe vehető szolgálati idővel, 35 év 61 nap nők kedvezményes öregségi nyugdíjára jogosító idővel, ezen belül 35 év 61 nap kereső tevékenységgel járó biztosítási, vagy azzal egy tekintet alá eső jogviszonnyal szerzett szolgálati idővel rendelkezik.

[2] A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a 2022. február 24-én kelt határozatával (a továbbiakban: Alaphatározat) az elsőfokú hatóság határozatát megváltoztatta, és megállapította, hogy a felperes összesen 37 év 296 nap figyelembe vehető szolgálati idővel, 33 év 114 nap nők kedvezményes öregségi nyugdíjára jogosító idővel, továbbá 30 év 121 nap kereső tevékenységgel járó biztosítási, vagy azzal egy tekintet alá eső jogviszonnyal szerzett szolgálati idővel rendelkezik, amelyből 8 év 2 nap a kordedvezményre jogosító idő. Döntését a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (a továbbiakban: Tny.) 96/B. §-ára, 43. § (1)-(2) bekezdéseire, 37. § (1) és (4) bekezdéseire, 18. § (2a)-(2c) bekezdéseire, 22. § (1) bekezdésére, 41. § (1) bekezdés a) pontjára, valamint (2) és (3) bekezdéseire, továbbá a Tny. végrehajtására kiadott 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Tny.vhr.) 29. § (1) bekezdésére, 12. § (1) bekezdésére, 14. § (11) bekezdésére és a társadalombiztosításról szóló 1975. évi II. törvény (a továbbiakban: T.) 103/D. §-ára, továbbá a T. végrehajtására kiadott 89/1990. (V. 1.) MT rendelet (a továbbiakban: R.) 400. §-ára és 450. §-ára alapította.

[3] Az Alaphatározattal szemben a felperes keresetet terjesztett elő, azonban a Fővárosi Törvényszék végzésével a megindult eljárást felfüggesztette, tekintettel arra, hogy az alperes a jogsérelem orvoslása érdekében hivatalból eljárást indított. Ennek eredményeként az alperes a 2022. május 19. napján kelt határozatával (a továbbiakban: Mód1. határozat) az Alaphatározatot megváltoztatta, és megállapította, hogy a felperes az 1976. szeptember 1. és 2017. december 31. közötti időszakban elismert összesen figyelembe vehető szolgálati idő, és nők kedvezményes öregségi nyugdíjára jogosító idő érintetlenül hagyásával, a kereső tevékenységgel járó vagy azzal egy tekintet alá eső szolgálati jogviszonnyal szerzett szolgálati idő és a kordedvezményre jogosító idő tartamát 1-1 évvel megemelte. Az alperes e határozatában javította az Alaphatározatban szereplő névelírást, valamint az 1999. január 1. és december 31. közötti időszak vonatkozásában a munkáltató nevében történt elírást, továbbá a biztosítási jogviszonyokra vonatkozó kimutatásban az 1976. szeptember 1. és 1981. február 28. közötti időszak vonatkozásában a felsőoktatási intézmény nevét is. Egyebekben az Alaphatározat rendelkezéseit fenntartotta.

[4] A felperes a Mód1. határozattal kapcsolatosan sérelmezte, hogy az 1992. március 1-től 1997. március 1-ig tartó időszakra az alperes nem vizsgálta az Alaphatározat megállapításait, ezért az alperes saját hatáskörben ismét felülvizsgálatot rendelt el, a bíróság pedig ismét rendelkezett az eljárás felfüggesztéséről.

[5] Az alperes a 2022. december 19. napján kelt határozatában (a továbbiakban: Mód2. határozat) a felperes részére megállapított és az 1976. szeptember 1. és 2017. december 31. közötti időszakra vonatkozó figyelembe vehető összes szolgálati időt, nők kedvezményes öregségi nyugdíjára jogosító időt, kereső tevékenységgel járó vagy azzal egy tekintet alá eső jogviszonnyal szerzett szolgálati időt és kordedvezményre jogosító időt érintetlenül hagyta. A döntés indoklásában az Alaphatározat indoklásában felsorolt igazolásokra és azok tartalmára hivatkozott. Az 1992. március 1. és 1996. december 31. közötti időszak vonatkozásában a T. 10. § (2) bekezdés e) pontját, 103/E. §-át, 105/A. §-át, az R. 318. § (1) bekezdését és 442. § (1)-(2) bekezdéseit alkalmazva megállapította, hogy az 1992. február 17-i keltezésű jegyzőkönyv adatai alapján a felperes mint tag 1992. február 28-án kivált a ... Ügyvédi Irodából és 1992. március 1. napjától új ügyvédi irodát alapított. Az 1997. január 1-től március 31-ig terjedő időszakra a nyilvántartási rendszerben található úgynevezett NYENYI lapok alapján a felperes a ... Ügyvédi Iroda tagja volt, amely végelszámolással megszűnt. A felperes társadalombiztosítási igazolványába bejegyzésre került a fenti foglalkoztató 1992. március 1-től 1997. december 31. napjáig. Ezen időszakra vonatkozóan az irattári tájékoztatás szerint a ... adatszolgáltatási kötelezettségének nem tett eleget, az 1992-től 1996. évig TENYI/JENYI/JEL adatszolgáltatást nem küldött. A kimutatás biztosítási

jogviszonyok táblázatánál 1998. augusztus 1. és 1998. december 31. napig kijavításra került a jogviszony megnevezése „kiegészítő tevékenységet folytatónak nem minősülő társas vállalkozó” megnevezésre. Ez a módosítás ugyan az elismert szolgálati időt nem befolyásolta, azonban a határozat újbóli megállapítását tette szükségessé. Erre figyelemmel az alperes a 2022. március 3-án kelt határozatával (a továbbiakban: Mód3. határozat) a Mód2. határozat mellékletét képező kimutatás jövedelmi adatok/munkabérrel ellátatlan időszakok táblázat 7. oldalának 21. sorában a 2001. január 1. és 2001. december 31. közötti időszakra vonatkozó foglalkoztató megnevezését ... Ügyvédi Irodára javította ki.

A felperes keresete és az alperes védírata

[6] A felperes pontosított keresetében elsődlegesen azt kérte, hogy a bíróság a Mód1., a Mód2., valamint Mód3. határozatokkal módosított Alaphatározatot és az annak részét képező szolgálati idő kimutatást változtassa meg akként, hogy az 1992. március 1-től 1996. december 31-ig tartó időszakot ismerje el szolgálati időként. Másodlagosan a módosított határozatokkal érintett döntések megsemmisítését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte.

[7] A felperes a Budapesti Ügyvédi Kamara 2023. február 2-án kelt – javított – igazolására hivatkozással előadta, hogy 1991. november 1. és 1992. február 28. között a tevékenységét a ... Ügyvédi Iroda tagjaként folytatta, majd 1992. március 1. napjától a ... Ügyvédi Irodánál. Az iroda neve 1994. október 1-jével ... Ügyvédi Irodára, majd 1994. november 30. napjától ... Ügyvédi Irodára, 1995. január 17-én ... Ügyvédi Irodára változott, amely 1997. március 31. napjával végelszámolás útján megszűnt. Ezen iroda vezetője mindvégig a felperes volt. 1997. április 1. napjától 1998. július 31. napjáig a tevékenységét már egyéni ügyvédként folytatta. Az 1992. március 1. napja és 1996. december 31. napja közötti időszakon belül 1994. március 8. napjától 1994. március 21. napjáig betegszabadságon, 1994. március 22. napjától 1994. március 27. napjáig, majd 1994. október 7. napjától 1995. január 15. napjáig táppénzen volt, és 1995. január 16. napjától 1995. július 2. napjáig terhességi-gyermekágyi segélyben (a továbbiakban: TGYÁS), 1995. július 3. napjától 1996. december 31. napjáig gyermekgondozási díjban (a továbbiakban: GYED) részesült. Az alperes iratellenesen és valótlanul tüntetett fel erre az időszakra gyermekgondozási segélyt (a továbbiakban: GYES).

[8] A felperes kérte figyelembe venni a NAV által az APEH ... Adó- és Vámigazgatóság kimutatása alapján kiadott adatszolgáltatást, amely bizonyítja, hogy a személyi jövedelemadóbevallása szerint 1991-től 1998-ig milyen összegű jövedelme volt, valamint azt, hogy az 1994. évi bevallásnál 34. sorszám alatt jelölésre került az is, hogy nyugdíj- és egészségbiztosítási járulékként milyen összeget fizetett ebben az évben.

[9] A felperes hivatkozott arra is, hogy a 2010 januárjában az ügyvédi iroda székhelyéül szolgáló épületben bekövetkezett gázrobbanás miatt csak közvetett bizonyítékok állnak rendelkezésre, azonban ezek alapján is arra lehet következtetni, hogy biztosított jogviszonnyal rendelkezett a kérdéses időszakban is, és az ügyvédi iroda eleget tett a bejelentés-bevallás-befizetés hármas követelményének vele kapcsolatban is. A közhiteles nyilvántartások bizonyítják azt, hogy a nyugdíjjárulék megfizetésre került, amit a személyi jövedelemadó bevallásai is igazolnak.

[10] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte határozatában foglalt indokai fenntartásával. Az 1992-től 1996. december 31. közötti időszakra vonatkozóan a BH2011.318. számon közzétett eseti döntést kérte figyelembe venni.

[11] Hivatkozott arra, hogy az 1997. február 7. napja, és 1998. február 6. napja közötti, GYES-sel érintett időszakra az egészségbiztosítási szerv adatszolgáltatását vette alapul; a nyilvántartási osztályának 2022. november 17-én kelt levelében szereplő ... törzsszámú „kiskarton” társadalombiztosítási szempontból nem értékelhető adatként, sem bevallás, sem befizetés nem történt. A banki utalások nem feleltethetők meg a Tny. 43. § (3) bekezdésében meghatározott bizonyítási szabálynak, és a személyi jövedelemadó bevallások sem alkalmasak a nyugdíjjárulék-köteles keresetek igazolására.

[12] Az 1997. december 31. napja előtti időszakra Ügyvédi iroda tagjaként szolgálati idő csak abban az esetben fogadható el, ha az időszakra járulékot fizettek, a járulékfizetést a felperes személyéhez kötötten kellene igazolni, ami tanúkkal nem lehetséges. A felperesi irodában történt gázrobbanás időpontjáig az adatokat a társadalombiztosítási szerv számára már szolgáltatni kellett volna.

A bíróság döntése

[13] A bíróság a felperes keresetét elutasította.

[14] A Tny. 96/D. §-ában rögzített adategyeztetési eljárás céljából kiindulva megállapította, hogy az adategyeztetési eljárás során a vonatkozó jogszabályok figyelembevételével azok a szolgálati időre és jövedelemre vonatkozó adatok kerülnek rögzítésre, amelyek a későbbiekben megállapítandó öregségi nyugdíj szempontjából relevanciával bírnak.

[15] A bíróság ebből következően a „G” – azaz a gyermekgondozással kapcsolatos azon időszak, amely a nők kedvezményes öregségi nyugdíjához jogosultsági időként igen, de keresőtevékenységgel járó biztosítási időként nem vehető figyelembe –, illetve „J” – azaz a nők kedvezményes öregségi nyugdíjához jogosultsági időként figyelembe vehető időszak – kódjelöléssel kapcsolatos felperesi kifogást nem vizsgálta, tekintettel arra, hogy a felperes időközben betöltötte a rá irányadó öregségi nyugdíjkorhatárt, és olyan nyilatkozatot nem tett, miszerint élni kívánt volna a nők kedvezményes nyugdíjba vonulásának lehetőségével. Az elismert szolgálati időre vonatkozó kimutatásban szereplő eltérő kód miatt társadalombiztosítási jogszerzés szempontjából hátránya nem származik, szolgálati időként az adott időtartam elismerésre került, a jövedelmi adatok szempontjából pedig nincs jelentősége, ezért az nem jelent olyan, az ügy érdemére kiható jogszabálysértést, amely a döntés megváltoztatását, vagy megsemmisítését indokolná.

[16] Ezt követően a bíróság azt vizsgálta, hogy az alperes helytállóan hivatkozott-e arra, hogy a felperes által vitatott, 1992. március 1. napjától kezdődő időszak vonatkozásában a szolgálati idő elismerésének feltételei nem állnak fenn. A Tny. 37. § (4) bekezdése, a Tny.vhr. 29. § (1) bekezdése, a Tny. 43. § (1)-(3) bekezdése alapján figyelemmel volt az 1992. március 1. „napján” hatályos T. 10. § (2) bekezdés e) pontjára, 103/E. § (1)-(4) bekezdéseire, a T. 105/A. §-ára, az R. 318. § (1) bekezdésére, az R. 440. §-ára, az R. 442. § (1)-(2) bekezdésére, az R. 436. § (1) bekezdésére, az R. 445. § (1) és (5) bekezdésére, az R. IV. számú mellékletének II. pontjára. Megállapította, hogy az alperes ezen időszakra arra hivatkozott, hogy az adatszolgáltatási kötelezettségének az ügyvédi iroda nem tett eleget, és az 1992-től 1996. évekre TENYI/JENYI/JEL adatszolgáltatást nem küldött. A határozat részét képező kimutatás erre az időszakra a biztosítási jogviszonyok/korkedvezményes időszakok táblázat 7-9. soraiban tartalmaz adatot foglalkoztatóként/adatszolgáltatóként az „Egészségpénztárt” megjelölve. A határozat részét képező jövedelmi adatokra/munkabérrel ellátatlan időszakokra

vonatkozó kimutatás a vitatott időszakra bejegyzést nem tartalmaz. Az alperes nyilvántartásában csak a Nyilvántartási Osztály 2. levelében szereplő kiskarton volt fellelhető, egyéb adat hiányában a bevallás és a befizetés teljesítése nem tekinthető igazoltnak, annak megtörténtét a felperes által előadottak és csatolt okirati bizonyítékok sem támasztják alá.

[17] Az 1992. március 1. napjától kezdődő időszak vonatkozásában a felperes mint ügyvédi irodai tag tekintetében a társas vállalkozókra vonatkozó szabályokat kellett alkalmazni, és figyelembe kellett venni a BH 2011.318. szám alatti döntésben is hangsúlyozott azon körülményt, hogy a bejelentés és a bevallás nem szinonim fogalmak. A bíróság a Kúria a Kfv.X.37.678/2019/7. szám alatti ítéletére is hivatkozott, mely szerint a társadalombiztosítási szervhez teljesített befizetések jogcíme bevallás és járulék előírás hiányában nem azonosítható, a bevallási és járulékfizetési kötelezettség teljesítése tanúbizonyítással nem támasztható alá.

[18] A vitatott időszak vonatkozásában a szolgálati idő megállapításához az alperes nyilvántartásában nem álltak rendelkezésre adatok, annak igazolása kizárólag a Tny. 43. § (2) bekezdésében foglaltak szerint volt lehetséges, a Tny. 43. § (3) bekezdésében szabályozott, a kereseti, jövedelmi adatok igazolására vonatkozó rendelkezések nem voltak alkalmazhatóak.

[19] A bíróság a felperes által előadottakat és becsatolt okirati bizonyítékokat nem találta alkalmasnak a szolgálati idő megállapítására, mivel a járulékok befizetésének igazoltsága hiányában nincs lehetőség a szolgálati idő megállapítására. Amennyiben akár az OTP Bank Nyrt., akár az alperes a teljesített befizetésekre vonatkozóan tudott is volna adatot szolgáltatni, a befizetés jogcím nélkülinek minősült volna a további kötelezettségek teljesítésének igazolatlansága okán.

[20] A Budapesti Ügyvédi Kamara igazolása a kamarai tagság, és nem társadalombiztosítási járulékfizetés igazolására alkalmas. Az igazolásnak abban a tekintetben van jelentősége, hogy megállapítható legyen, a felperes ügyvédi tevékenységét a nyilvántartásba vételtől kezdődően milyen formában folytatta, és hogy meg lehessen az alapján állapítani, mely jogszabályi előírások vonatkoztak a felperesre az egyes időszakokban.

[21] Az adóhatóságtól származó okiratok sem alkalmasak a társadalombiztosítási járulék befizetésének igazolására, mivel az adózás rendjéről szóló 1990. évi XCI. törvény (a továbbiakban: Art.) 3. § (3) bekezdés c) pontja csak 1998. január 1-től kezdődően rendelkezett a társadalombiztosítás ellátásairól az 1997. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: régi Tbj.) 56.§-ában foglaltak szerint arról, hogy a járulékbefizetésre az adóra vonatkozó rendelkezéseket kell alkalmazni. Az Art. 3. § (1) bekezdés a) pontja pedig 1999. január 1. napjától terjesztette ki az adó fogalmát a járulékokra. A NAV által szolgáltatott adatok a kógens jogszabályi kötelezettség teljesítésének igazolására azért sem alkalmasak, mert a jövedelemadó alá eső jövedelmek nem azonosak a társadalombiztosítási nyugdíjjárulékfizetést maguk után vonó jövedelmekkel. Erre figyelemmel az adófizetést igazoló elszámolás nem alkalmas a társadalombiztosítási nyugdíjjárulék, majd a nyugdíjalap megállapítására.

[22] A felperes által a betegszabadság, táppénz, majd TGYÁS és GYED biztosított jogviszonyon alapuló kifizetések körében előadottak mindösszesen valószínűsítés szintjén alkalmasak annak igazolására, hogy a felperes a járulékfizetést a vitatott időszakban teljesítette, azonban ítéleti bizonyossággal a szolgálati idő nem állapítható meg ezen ellátások kifizetésére alapítottnak. Ezek egyrészt nem pótolják a szolgálati idő elismeréséhez egyidejűleg előírt bejelentést és bevallást, másrészt nem alkalmasak annak igazolására, hogy a vitatott időszakon belül pontosan mely napok figyelembevétele alapján került sor a megállapításukra. Az 1995. január 16. és 1996. december 31. közötti időszak szolgálati időként elismerésre került.

[23] A bíróság nem tartotta szükségesnek ..., valamint ... tanúként történő meghallgatását, mert ...et a felperes olyan tények – a gyermekgondozása okán elismert távolléte jogcíme, a tanú nyugdíjmegállapításának alapjául szolgáló iratok, valamint az ügyvédi iroda végelszámolással történő, köztartozások nélküli megszűnése – vonatkozásában kérte meghallgatni, amelyeknek a jelen perben nem volt relevanciájuk. Ezen felül a tanú 1995. január 1-jén lépett be az irodába, amikor a felperes táppénzes állományban volt, majd saját előadása alapján is TGYÁS-ban részesült. A felperes házastársának tanúkénti meghallgatását azért tartotta a bíróság szükségtelennek, mert az ügyvédi iroda a vitatott időszakban munkaviszony keretében foglalkoztatta, amely foglalkoztatás esetén a társas vállalkozókra vonatkozó szabályoktól eltérő szabályok alapján kellett a hatóságnak eljárnia az öregségi nyugdíj megállapítása során. Hivatkozott a bíróság arra is, hogy a felperes által az első tárgyalást követően előterjesztett bizonyítási indítványok teljesítésére a Kp. 78. § (3) bekezdése alapján sem volt lehetőség.

[24] Az ügyvédi iroda végelszámolása kapcsán előadottak sem igazolják a vitatott időszakra a jogszabály által előírt hármas feltétel teljesülését. A járulék előírása és bevallása esetén merülhet csak fel a tartozás, amelynek megtörténtét a perben a felperesnek állt érdekében bizonyítani. Az ügyvédi irodát is érintő gázrobbanás felperes javára történő értékelésére sem volt lehetőség, tekintettel arra, hogy az alkalmazandó társadalombiztosítási szabályok a méltányosság alkalmazását nem teszik lehetővé. Az R. 440. § (1) bekezdése alapján a biztosítás megszűnése után a nyilvántartó lapot a következő év április 30-ig a munkáltató köteles volt a székhelye szerint illetékes társadalombiztosítási igazgatóságnak (kirendeltségnek) jegyzékbe foglalva megküldeni, míg a 203/1996. (XII. 23.) Korm. rendelet 72. § (4) bekezdése azt írta elő, hogy az R. 1996. december 31-ig hatályos rendelkezései alapján rendszeresített IV. számú melléklete szerinti társadalombiztosítási egyéni nyilvántartó lapot, az V. számú melléklete szerinti járulék elszámolási lapot, valamint a VI. számú melléklete szerinti járulék elszámolási nyilvántartó lapot az ezen nyilvántartások vezetésére kötelezettek kötelesek lezárni és megőrizni. Ezen nyilvántartások begyűjtéséről az Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság és területi igazgatási szervei intézkedtek, ezért a vitatott időszak szolgálati időként történő elismeréséhez szükséges iratokat meglétük esetén az 1995. április 1. napjától hatályos T. 120/A. § rendelkezéseire is figyelemmel a gázrobbanásig már be kellett volna szolgáltatni a társadalombiztosítási szerv részére, mely körülmény a felperes érdekkörében merült fel.

[25] Nem találta a bíróság alaposnak az alperesnél történt csőtörésre, beázásra és iratok megsemmisülésére, mint köztudomású tényre történő felperesi hivatkozást sem.

[26] A felperes által megjelölt eseti döntéseket a bíróság nem találta alkalmazhatónak. Az Mfv.III.10.309/2019/5. szám alatti döntésében öregségi nyugdíj megállapításával összefüggésben, az 1983-1990. évek vitatott jövedelmeivel kapcsolatban foglalt állást; az Mfv.III.10.143/2018/3. szám alatti ítéleti pedig munkaviszonyban álló felperes részére megállapított öregségi nyugdíj összegének vitatásával volt kapcsolatos és nemzetközi elemet is tartalmazott. Az Mfv.III.10.561/2017. számú eseti döntés nem volt elérhető a jogtár adatbázisban, az Mfv.III.10.004/2018. számú ügyben pedig a Kúria átlagjövedelem számítással kapcsolatban foglalt állást öregségi nyugdíj ügyben. Az Mfv.III.10.060/2019/4. számú ítélet a jelen ügytől eltérő szabályok alapján, egy tiszteletdíjban részesülő felperes biztosított jogviszonyával volt kapcsolatos. Az Mfv.III.10.769/2016/7. számú ítélet öregségi nyugdíjrész megállapításával függött össze, az ügyben a felperes a jövedelemszámítást vitatta; a Kfv.VII.37.077/2021/5. számú ítélet nyári gyakorlat idejének szolgálati időként történő elismerhetőségével volt kapcsolatos, míg a tanúbizonyítás körében az Mfv.III.10.245/2016/7. számú ítélet az 1977. és 1984. közötti időszak szolgálati időként történő elismerhetőségét vizsgálta ösztöndíjas státuszban, megbízási jogviszonyban történő

foglalkoztatás során. Az Mfv.III.10.244/2016/7. számú ítélet a tanúvallomást munkaviszony fennállásának igazolására tekintette alkalmas bizonyítási eszköznek.

[27] Mindezekre tekintettel a bíróság megállapította, hogy az alperes Alap- és módosító határozatai a keresetben megjelölt körben nem jogszabálysértőek.

A felülvizsgálati kérelem

[28] A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az eljárt bíróság új eljárás lefolytatására utasítását, másodlagosan az alperesi határozat megsemmisítését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte.

[29] Az alperes Alaphatározatában az 1992. március 1-től 1997. március 31-ig terjedő időszakot, mint a ... Ügyvédi Irodánál „J” kóddal, 1857 figyelembe vehető nappal szerzett szolgálati időre vonatkozó bejegyzést törölte a Tny. 37. § (4) bekezdés tévesen értelmezése miatt, mert az 1997. december 31-ig fennálló szolgálati időre vonatkozó anyagi jogszabályok alkalmazását nem különítette el az 1998. január 1. utáni szolgálati időre vonatkozó anyagi jogszabályoktól, továbbá téves, nem hatályos jogszabályokat alkalmazott.

[30] A Budapesti Ügyvédi Kamara által javított, helyes tartalmú igazolást és a becsatolt társadalombiztosítási igazolványt az alperes nem vette figyelembe, és nem is értékelte.

[31] A felperes kiemelte, hogy kereseti kérelmében nem az 1991. március 1. és 1994. december 31. közötti időszakok bejegyzésének elmaradását sérelmezte, hanem azok törlését. A jogerős ítélet nem tartalmazza, hogy már a keresetében kifogásolta a gyermekgondozási segély rögzítését és már a keresetében hivatkozott a ... utcai társasházban történt robbanásra, mely érintette az ügyvédi irodát is.

[32] Mindezek miatt a jogerős ítélet tényállása hiányos, iratellenes, téves tényeket tartalmaz; a bíróság a bizonyítékokat nem a maguk összességében értékelte, ezért a megállapított tényállás okszerűtlen.

[33] A felperes kifogásolta a Tny. 37. § (4) bekezdés bíróság általi értelmezését, amellyel összefüggésben a Kúria Mfv.10.245/2016/7. számú határozatától való eltérést állította. Hivatkozott a BH2014.316. (Mfv.III.10.336/2013/4.) számú döntésre, amely szerint a Tny. 37. § (4) bekezdésének az volt a célja, hogy az 1997. december 1-je előtt már megszerzett jogok ne vesszenek el 1998. január 1. napja után. Ebből pedig az következik, hogy az 1992. március 1. napjától 1996. december 31. napjáig tartó peresített időszakra a szolgálati idő megállapítása során az 1997. december 31-én hatályos anyagi jogi szabályok voltak alkalmazandóak, amelyek értelmében a felperes mint ügyvédi iroda tagja a T. 10. § (2) bekezdésének e) pontja alapján biztosítottnak minősült, és irányadó volt rá az R. 170. § (1) bekezdése is, amely szolgálati időként rendelte figyelembe venni az ügyvédi iroda tagjaként eltöltött időnek azt a tartamát, amelyre a járulékot megfizették. Ugyanakkor az eljárási szabályok tekintetében nem a T. rendelkezéseit kellett alkalmazni, hanem már a hatályos Tny. és Tny.vhr. rendelkezéseit. Az alperes és a bíróság is tévesen alkalmazta a Tny. 37. § (4) bekezdésére hivatkozással a T. 103/D. §-át, valamint 110. §-át és 103. §-át, és az R. 442. § (1)-(2) bekezdése, 436. § (1) bekezdése, valamint 445. § (1) bekezdése sem volt a vitatott időszakban mindvégig hatályban.

[34] Sérelmezte, hogy a bíróság az alperes valószínűsítését ténynek fogadta el, viszont a felperes közvetett bizonyítékait csak valószínűsítésnek tekintette. Ezért iratellenes az a megállapítás, hogy a nyilvántartási rendszer 1992-től 1996. évig TENYI/JENYI/JEL adatszolgáltatást nem küldött, és az is, hogy mivel a nyilvántartásban csak a nyilvántartási

osztály 2. számú levelében szereplő törzsszámú kiskarton lelhető fel, egyéb adat hiányában a bevallás és a befizetés teljesítése nem tekinthető igazoltnak. Ezzel szemben a bejelentés az ügyvédi irodára és névváltozásaira is megtörtént, amelyet bizonyít a ... Ügyvédi Irodára vonatkozó törzsszámon kiállított kiskarton. A felperes hivatkozott ... osztályvezető levelére is – miszerint iratgyűjtő dosszié nem készült –, amelyből a bíróság arra következtetett, hogy papír alapú szolgáltatást az 1992-1996. közötti időre nem küldtek, holott e levélben is csak valószínűsítés történt. Iratellenes az a megállapítás is, hogy az ügyvédi irodától más adatszolgáltatást, levelezést nem találtak az irattárban, mivel ilyen volt, az ügyvédi iroda 1995. február 5-i keltezésű levele az Egészségbiztosítási Pénztárral, a Fővárosi és Pest Megyei Egészségbiztosítási Pénztár 1994-ben igénybe vett szabadság és táppénz vonatkozásában kelt levele is.

[35] A bíróság idézte a BH. 2011.318. számú eseti döntést, de nem értékelte azt a körülményt, hogy amennyiben az ügyvédi iroda nem tett volna eleget a bejelentési és bevallási, valamint nyugdíjjárulék fizetési kötelezettségének, az Egészségbiztosítási Pénztár nem tudta volna megfizetni 1994-ben a biztosítási jogviszonyon alapuló betegszabadság és táppénz, valamint 1995-ben és 1996-ban szintén a biztosítási jogviszonyon alapuló családtámogatási ellátások összegét. A két járulék, azaz az egészségbiztosítási- és nyugdíjjárulék megfizetése együttesen történt, egy banki utalással, amelyet a bíróság nem értékelt és ennek hiányában okszerűtlenül állapította meg a tényállást.

[36] Iratellenes a Mód2. határozat megállapítása, amely szerint a felperes 1995. január 16-tól 1996. december 31-ig GYES-en volt. A Budapest Főváros Kormányhivatala Családtámogatási Főosztályának 2023. február 2-án kelt igazolása szerint az 1995. február 6-án született gyermek után a felperes férje, ... részére folyósítottak GYES-t 1997. február 7-től 1998. február 6-ig. A bíróság ezeket a bizonyítékokat sem értékelte, a megállapított tényállás ezért is okszerűtlen.

[37] A Tny. 37. § (3)-(4) bekezdése és a Tny. 43. § (2)-(3) bekezdése megsértésének körében a felperes megjegyezte, hogy a rá vonatkozó társadalombiztosítási kiskönyv hiteles másolata az alperes rendelkezésére állt, amely a szolgálati időt igazolta, azonban ezt sem vette figyelembe a bíróság annak ellenére, hogy ezzel hitelt érdemlő módon bizonyította a szolgálati időt. A Tny. 37. § (3) bekezdése alapján a nyugdíjjárulék levonását vélelmezni kellett volna a vitatott időszakra, tekintettel arra, hogy a foglalkoztató 1997. március 31. napjával megszűnt, és a releváns iratokat leselejtezték. Okiratokkal bizonyította a nyugdíjbiztosítási nyilvántartásban nem szereplő keresetre, jövedelemre vonatkozó adatokat. A személyi jövedelemadó bevallások igazolták az egyes évekre vonatkozó kereseti adatokat. Ezek közül az 1994-re tartozó bevallásban 34-es sorszám alatt jelölve van, hogy nyugdíj- és egészségbiztosítási járulék címén milyen összeget fizetett. A Kúria Kfv.37.104/2021/4. számú határozatában kimondta, hogy az igénylő a nyugdíjbiztosítási nyilvántartásban nem szereplő keresetre, jövedelemre vonatkozó adatokat személyi jövedelemadó bevallással is igazolhatja.

[38] A bíróság nem adta indokát annak az ítéletben, hogy a közvetett bizonyítékokat miért rekesztette ki a bizonyítékok köréből. A BH2021.2.351. számú és a BH2017.1.31. számú döntések alapján a társadalombiztosítási járulék befizetésének vélelmezését is megalapozó körülmények fennállása megállapítható. A bíróság a Kúria Kfv.X.37.678/2019/7. szám alatti ítéletét hiányosan idézte, és az jelen perre nem lett volna alkalmazható. A NAV nyilvántartása alapján kiállított adatszolgáltatás és az APEH kimutatása szerinti személyi jövedelemadó bevallások igazolták a keresetben tett állításokat. A Kúria Kfv.37.104/2021/4. számú határozatából kiemelte a felperes, hogy a nyugdíjbiztosítási nyilvántartás – mint közhiteles nyilvántartás – csak az ellenkező bizonyításáig tanúsítja a benne foglalt adatokat, a jogszabály által felsorolt okiratok megdönthetik annak hitelességét. Ezért a bíróság a Tny. 43. § (3) bekezdés téves értelmezésével a kereseti, jövedelmi adatait kizárólag a

nyugdíjbiztosítási nyilvántartásban szereplő adatok alapján vette figyelembe, és állapította meg, hogy a személyi jövedelemadó bevallás adatai csak tájékoztató jellegűek, nem szolgálhatnak az öregségi nyugellátás kiszámításának alapjául.

[39] A felperes a Kp. Preambulumára, valamint a Kp. és a Pp. megjelölt rendelkezéseire hivatkozással sérelmezte azt is, hogy bár a keresetében megjelölte a bizonyítási indítványait, ezek közül csak egynek adott helyt a bíróság, a többi bizonyítási indítványról nem döntött, ennek indokát pedig csak az ítéletben adta meg. Ezen felül az OTP Nyrt. részére küldött megkeresésben téves adatokat közölt, mivel az ügyvédi iroda havonta társadalombiztosítási járulékot fizetett, amely együtt tartalmazta az egészségbiztosítási és nyugdíjjárulék összegét, és ez havonta mindig egy utalás volt. Az ügyvédi iroda nem jelölte meg a személy nevét – mert azt nem is lehetett –, csak azt, hogy „tb járulék” került átutalásra. A bíróság tévedésben volt abban, hogy egyik tanú sem tudott volna releváns tanúvallomást adni, hiszen ... az ügyvédi iroda gazdasági igazgatója volt, ... pedig tudott volna nyilatkozni a vele közös ügyvédi iroda jogutód nélküli megszüntetésével kapcsolatban.

[40] Közvetett bizonyítékokkal tudta bizonyítani, hogy az ügyvédi iroda eleget tett a hivatkozott hármas követelménynek a bejelentés-befizetés-bevallás körében, azonban a bíróság a Kp. 79. § (1) bekezdésébe, a Pp. 265. § (1) bekezdésébe, (2) bekezdés b) és c) pontjaiba és (3) bekezdésébe ütközően nem fogadta el a becsatolt bizonyítékokat. E körben a felperes által megjelölt eseti döntéseket alaptalanul hagyta figyelmen kívül a bíróság.

[41] A bíróság gázrobbanásra vonatkozó indokolása sem fogadható el, mivel azt nem az első tárgyalást követően, hanem még azt megelőzően igazolta. A gázrobbanás köztudomású tény is volt, egyfajta vis maior, amely a felperes terhére nem róható és a bizonyítékok értékelésénél figyelembe kellett volna venni, hogy a bejelentés-bevallás-befizetés hármasának igazolását emiatt nem tudta a perben becsatolni. Ez azonban nem jelenti azt, hogy 1992. március 1-től 1997. március 31-ig az ügyvédi iroda ne tett volna eleget e kötelezettségének. A bejelentést tartalmazó okiratot az alperes csatolta, és az alperesnek tudomása volt az ügyvédi iroda végelszámolásáról is. A nyilvántartó lapok lezárásával, megküldésével és megőrzésével kapcsolatos rendelkezések közül az R. 440. §-a hatályon kívül helyezésre került, ugyanakkor az ügyvédi iroda is megszűnt 1997. március 31-én, így amennyiben történt is intézkedés a járulékszámolási lapok begyűjtéséről, azt nem foganatosíthatták a megszűnt ügyvédi iroda vonatkozásában. A felperes GYED-en volt 1996. július 1-től 1996. december 31-ig, így nem a felperes érdekkörében merült fel a nyilvántartások benyújtásával kapcsolatos kötelezettség.

[42] A felperes a Kúria Mfv.10.245/2016/7. számú határozatának [23] bekezdésétől történő eltérésre hivatkozott a Tny. 37. § (4) bekezdésének jogértelmezése tekintetében.

A Kúria döntése és jogi indokai

[43] A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott az alábbiak szerint.

[44] A Kp. 115. § (2) bekezdése szerint alkalmazandó Kp. 100. § (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelemnek tartalmaznia kell az azt megalapozó jogszabálysértést a jogszabályhely pontos megjelölésével és a bíróság döntésére vonatkozó határozott kérelmet. Ebből következően a közigazgatási bírósági eljárásban a felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő, kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél milyen bírósági döntést kér. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is

körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, azaz a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait ismerteti. A tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékosága esetén a Kúria nem kerül abba a helyzetbe, hogy egzakt módon megismerhesse azokat az okokat, amelyek miatt a fél a jogerős határozatot jogszabálysértőnek tartja. A felülvizsgálati kérelem ezen tartalmi elemei meghatározzák a Kúria felülbírálati lehetőségének tartalmi és perjogi kereteit (Kfv.VII.37.651/2020/6., Kfv.III.45.002/2024/6.). E követelményeknek nem tesz eleget a fél, ha a konkrét jogsértéshez nem jelöli meg a megsértett jogszabályhelyet, vagy ha csupán felsorolja a megsértett jogszabályhelyeket, de azokat nem kapcsolja a konkrét jogsértéshez. Annak meghatározása, hogy mely jogszabályhely mely konkrét jogsértéshez köthető, nem a Kúria feladata. A jogsértés körülírását, illetve a jogszabályhely megjelölését nem pótolja a korábbi kúriai döntésekre való hivatkozás, illetve azok beidézése sem.

[45] A Kúria a jogerős ítéletet a Kp. 115. § (2) bekezdése és a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a felperes felülvizsgálati kérelmének keretei között vizsgálhatja felül. A felülvizsgálati eljárás kereteit azonban csak azok a kérelmek képezhetik, amelyek a fentebb kifejtett követelményeknek megfelelnek.

[46] A felperes felülvizsgálati kérelmében felsorolt számos jogszabályt, amelyeket álláspontja szerint a bíróság megsértett, de az indokolás hiányosságát, a releváns időszak téves megjelölését, az iratellenességet, a jóhiszemű eljárás sérelmét konkrét jogszabálysértéshez nem kapcsolta, ezért az ezekre vonatkozó felülvizsgálati kifogásokat a Kúria nem vonhatta vizsgálódása körébe.

[47] A felperes a peres eljárás során keresetét a Kp. 43. § szabályai szerint megengedett módon – részben azon okból, hogy az alperes több módosító határozatot is hozott –, több alkalommal is módosította; a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítéletet már csak az 1992. március 1-től 1996. december 31-ig tartó időszak szolgálati időként történő elismerés körében kifogásolta.

[48] A peradatok szerint a felperes 1992. március 1. és szeptember 30. között a ... Ügyvédi Iroda, 1992. október 1. és 1994. november 29. között a ... Ügyvédi Iroda, 1994. november 30. és 1994. december 31. között a ... Ügyvédi Iroda, 1995. január 1. és 1996. december 31. között a ... Ügyvédi Iroda tagja volt, 1994. március 8. és március 21. között betegszabadságon volt, 1994. március 22. és március 27. között, majd 1994. október 7. és 1995. január 15. között keresőképtelensége miatt táppénzben, 1995. január 16-tól TGYÁS-ban, majd 1995. július 3-tól 1996. december 31-ig GYED-ben részesült. Az alperes ez utóbbi időszakokat szolgálati időként ismerte el.

[49] A felperes sérelmezte, hogy a bíróság az eljárási és az anyagi jogszabályokat nem megjelölve és nem a perbeli időszakban hatályos jogszabályok alapján hozta meg a döntését.

[50] A Kúria megállapította, hogy a bíróság [64] bekezdésében a jogerős ítélet a T. 10. § (2) bekezdés e) pontjával kapcsolatosan valóban „az 1992. március 1. napján hatályos” állapotot rögzítette, azonban az 1992. március 1. napjától hatályos rendelkezést alkalmazta. A T. 10. § (2) bekezdés e) pontja értelmében a biztosítás kiterjed az ügyvédi iroda tagjára.

[51] A felperes által megjelölt további jogsértésekkel összefüggésben [T. 103/D. §, R. 170. §, 400. §, 436. §, 440. § és 450. §] a Kúria rámutat arra, hogy az alperes 2022. december 19-én kelt Mód2. határozatával a vitatott időszak tekintetében a T. 10. § (2) bekezdés e) pontjára, a T. 103/E. §-ára, a T. 105/A. §-ára, valamint a R. 318. § (1) bekezdésére történő hivatkozással tartotta fenn az Alaphatározatot, és módosította annak indokolását is. Az R. 170. § (4) bekezdése nem eljárási szabály, hanem az 1997. december 31-én hatályos R. olyan anyagi jogi rendelkezése, amely alapján a szolgálati időt meg kell állapítani. A T. 103/D. §-át, az R. 400. §-át és 450. §-át a felülvizsgálati kérelemmel érintett időszakra az alperes Mód2. számú határozata már nem tartalmazta, ezekre a bíróság sem alapította határozatát, ezért ezek

bíróság általi megsértése fel sem merülhetett. Az R. 436. §-át, amely visszautal a T. 10. § (1)-(3) bekezdésekre 1992. március 13. napjától tartalmazza az R., annak utolsó módosítása volt az az időpont, amelyre a felperes hivatkozott, de a vitatott időszak alatt hatályban volt, ezért jogszerűen alkalmazta azt a bíróság. Az R. 440. §-a volt alkalmazandó abban az időszakban, amikor a felperes az ügyvédi iroda tagja volt, és az ügyvédi irodának e szabály szerint kellett volna a biztosítás megszűnése után a nyilvántartó lapot a következő év április 30-ig a székhelye (telephelye) szerint illetékes társadalombiztosítási igazgatóságnak (kirendeltségnek) jegyzékbe foglalva megküldeni. A bíróság nem tért el az Mfv. III. 10.336/2013/6. szám alatt közzétett határozattól, amelyben a Kúria kifejtette, hogy a Tny. 37. § (4) bekezdésére hivatkozva nem lehet olyan jogszabályokat alkalmazni, amelyek a szolgálati időként elismerni kért időszakot követően léptek csak hatályba.

[52] Az alperes által a hivatalból megindított adategyeztetési eljárásban a szolgálati idő elismerésére a Tny., valamint a Tny.vhr. rendelkezései voltak irányadóak. Tekintettel arra, hogy a vitatott időszak 1997. december 31. napja előtti, a bíróság a Tny. 37. § (3) bekezdését – amelynek megsértésére a felperes a felülvizsgálati kérelmében hivatkozott – helytállóan nem alkalmazta. E rendelkezés ugyanis a Tny. 37. § (1)-(2) bekezdésével együtt értelmezve csak az 1997. december 31. napját követő szolgálati időkre vonatkoztatható, az 1998. január 1. napját megelőző idők szolgálati időkénti elismerésére a az 1997. december 31-én hatályos jogszabály alapján van lehetőség [Tny. 37. § (4) bekezdés].

[53] Mindezekre figyelemmel a T. 1997. december 31-én hatályos rendelkezései alkalmazásával kellett döntenie arról, hogy a felperes által a vitatott időszakban ügyvédi iroda tagjaként eltöltött ideje szolgálati időnek minősül-e.

[54] A T. 10. § (2) bekezdés e) pontja vitatott időszakban hatályos szabálya a biztosítottak körébe tartozónak tekintette az ügyvédi iroda tagját. Önmagában a biztosítotti minőség azonban nem volt elegendő a szolgálati idő megállapításához, mivel a T. 54. § szolgálati időre vonatkozó keretrendelkezését az R. 126. § (1) bekezdése töltötte meg tartalommal, amikor kimondta: szolgálati időnek számít – mások mellett – az egyéni vagy társas vállalkozóként biztosításban töltött idő, ha az erre előírt mértékű járulékot megfizették.

[55] E rendelkezésekből következően az 1997. december 31-én hatályos szabályok az ügyvédi iroda tagjaként eltöltött biztosítotti időtartam szolgálati időként történő elismerésének egyik, de nem kizárólagos feltétele volt, hogy a biztosított a nyugdíjbiztosítási járulékot megfizette. A Tny. 37. § (3) bekezdésében szabályozott vélelem csak az 1997. december 31. napját követő szolgálati idők tekintetében alkalmazható, ilyen „vélelemszabályt” a T., és az R. sem tartalmazott.

[56] Tekintettel arra, hogy a társadalombiztosítási szervek nyilvántartása a szolgálati időként elismerni kért időtartamra szolgálati időt nem igazolt, a felperesnek lehetősége és egyben kötelezettsége is volt bizonyítania a Tny. 43. § (2) bekezdése alapján azt, hogy szolgálati időt szerzett.

[57] A szolgálati idő bizonyítására vonatkozó szabályokat a Tny. 43. § (2) bekezdése, a jövedelmi és kereseti adatokra vonatkozó bizonyítási szabályt a Tny. 43. § (3) bekezdése tartalmazza. A felperes azon kötelezettségének, hogy bizonyítsa, miszerint a perbeli időben az általa megjelölt időtartamban és ügyvédi irodákban biztosított volt, eleget tett. Ahhoz azonban, hogy ezek az időszakok szolgálati időnek minősüljenek, a felperesnek azt is bizonyítania kellett volna, hogy a járulékbejelentési, -bevallási és -befizetési kötelezettségének összességében és a saját személyére vonatkozóan is eleget tett.

[58] A felperes állította, hogy az ügyvédi iroda iratai a 2010. január 8-án bekövetkezett gázrobbanásban megsemmisültek, és emiatt csak „közvetett” bizonyítékokat tudott csatolni, illetve bizonyítási indítványt is csak ennek megfelelően tudott tenni.

[59] E körben az eldöntendő kérdés az volt, hogy kinek a terhén kell értékelni a kétségkívül vis maior-nak tekinthető gázrobbanást. A felperes ezzel összefüggésben a Kp. 79. § (1) bekezdését kérte alkalmazni, amely úgy rendelkezik, hogy ha a megelőző eljárás hivatalból indult, és a fél az abban megállapított tényállás megalapozatlanságát, hiányosságát vagy iratellenességét valószínűsíti, a bíróság a közigazgatási szervet a tényállás valóságának bizonyítására kötelezi. E szabály alkalmazhatóságához a csatolt bizonyítékoknak azon tényállítás tekintetében, hogy a felperes vonatkozásában a kérdéses időszakban járulékfizetés történt, el kellett volna érnie a valószínűsítés szintjét.

[60] Nem vitásan a felperesre mint ügyvédi iroda tagjára a társas vállalkozásokra irányadó járulékfizetési szabályok vonatkoztak [T. 103/E. §]. A felperesnek a Kp. 79. § (1) bekezdése alkalmazhatóságához nemcsak azt kellett volna valószínűsítania, hogy a társas vállalkozás – azaz jelen esetben az ügyvédi iroda – a járulékfizetési kötelezettségének eleget tett, hanem azt is, hogy a járulékfizetés megtörtént konkrétan a felperes személyére szabottan és annak összege is megállapítható. A Kúria betéti társaság beltagja kapcsán – aki szintén a társas vállalkozás szabályai szerint volt járulékfizetésre kötelezett – már kimondta, hogy a szolgálati időszerzés nem egyenlő a biztosítotti mivolttal, a szolgálati idő nem azonos a biztosítotti jogállással. A gazdasági társaságok tagjai ugyan biztosítottak minősülnek az általános szabályok szerint, azonban a szolgálati idő szerzésének különböző feltételei vannak, így például személyes közreműködés, munkavégzés, járulékbefizetés, bevallás stb. (Kúria Mfv.III.10.001/2017/5.). Ebben az esetben a Kúria nem találta elegendőnek a beltagi jogviszony szolgálati időként történő elismeréséhez a jogviszony fennállásának igazolását, a bejelentés és a bevallás megtörténtét, hanem azt is szükségesnek tartotta bizonyítani, hogy a betéti társaság személyhez kötötten a járulékfizetési kötelezettségének eleget tett. A jelen perben a felperes által becsatolt bizonyítékok egyike sem olyan, amely legalább valószínűsítene, hogy az ügyvédi iroda a felperes személyére szabott járulékfizetési kötelezettségének eleget tett, és a felperes bizonyítási indítványai sem irányultak e tény bizonyítására.

[61] A felperes által becsatolt bizonyítékok az alábbiak szerint nem alkalmasak a járulékfizetési, a járulékbevallás vagy a bejelentési kötelezettség teljesítésének még csak valószínűsítésére sem. A ... törzsszámú kiskarton csupán azt bizonyítja, hogy a ... Ügyvédi Iroda nyilvántartási lap vezetésére volt kötelezett 1992. március 1-től. Iratgyűjtő dosszié hiányában nem lehet megállapítani, hogy a felperes vonatkozásában – a bejelentésen túl – bármilyen olyan további adat az alpereshez került volna, amely - a fentebb kifejtettekre figyelemmel - szolgálati idő megállapítását eredményezhetné. A Fővárosi és Pest Megyei Egészségbiztosítási Pénztárral folytatott levelezés azt bizonyítja, hogy a felperes az alperes által is szolgálati időként elfogadott időtartamokban társadalombiztosítási ellátásokban részesült, azonban azokból további jogosultság nem következik, mivel azokból nem lehet azt megállapítani, hogy pontosan mikor, milyen időtartamra és milyen összegben történt a felperes után járulékfizetés. Az, hogy az ügyvédi iroda más tagja vagy alkalmazottja tekintetében a járulék bevallás, befizetés megtörtént nem elegendő annak megállapításához, hogy a felperes vonatkozásában is eleget tett az ügyvédi iroda e kötelezettségeinek. A járulékbefizetés valószínűsítéséhez nem lehet elfogadni az „életszerűsége” való hivatkozást, annak megtörténtéhez konkrét időpontokban, konkrét összegek befizetésének a bizonyítása szükséges. A bíróság mindezek alapján alappal utasította el a felperes ... és ... meghallgatására irányuló bizonyítási indítványát, valamint hagyta figyelmen kívül a ... által közjegyző előtt tett nyilatkozatot. A felperes ugyan az 1994-es évre vonatkozóan bizonyította, hogy nyugdíj- és egészségbiztosítási járulék címén egyösszegben 56.807 forint összegű befizetés történt, azonban erre az időszakra a bejelentés nem volt bizonyított, továbbá azt sem lehetett megállapítani, hogy az egyösszegű befizetésből mennyi volt külön-külön a nyugdíjjárulék és az egészségbiztosítási járulék összege.

[62] A felperes nem tudta valószínűsíteni, hogy a személyére vonatkoztatható bejelentés alapján rá nézve mikor, pontosan milyen összegű járulékbefizetés történt, és ennek alátámasztására a felajánlott bizonyítás (tanúk meghallgatása, NAV, OTP stb. megkeresése) sem lett volna alkalmas, ezért a bíróság a Kp. 79. § (1) bekezdését nem alkalmazhatta.

[63] Mindebből következően a bíróság által adott tájékoztatásnak megfelelően a felperes tartozott állításait bizonyítani, és a bizonyítatlanság is a felperes terhén volt értékelendő még akkor is, ha bizonyítási kötelezettségének az ügyvédi iroda irattárának megsemmisülése miatt nem tudott eleget tenni. A gázrobbanás ténye a Kp. 78. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 265. § (2) bekezdés b) és c) pontjában rögzített bizonyítási szükséghelyzetet nem idézett elő, tekintettel arra, hogy bár a felperes számára a tényállítás bizonyítása nem volt lehetséges, de az alperestől nem volt elvárható az általa állított tények fenn nem állásának a bizonyítása, hiszen éppen annak okán került sor a peres eljárásra, hogy az alperes a járulékfizetésről az adott időszakra semmilyen bizonyítékkal nem rendelkezett. Arra pedig nem merült fel adat, hogy a bizonyítás sikerességét az alperes hiúsította volna meg.

[64] Nem vitásan a bizonyítás módja [Pp. 267. §] és a bizonyítás eszközei [Pp 268. § (1)-(2) bekezdései] által rendelkezésre álló bizonyítási lehetőségek leszűkültek, azonban ennek oka nem a bíróság eljárása, hanem a gázrobbanás miatt fennálló objektív helyzet volt.

[65] A bíróság jogerős ítélete nem sérti a Kúria Kfv.VII.37.104/2021/4. szám alatti döntését sem, mivel az kifejezetten a kereseti és jövedelmi adatok bizonyítását tartalmazó Tny. 43. § (3) bekezdése vonatkozásában ad iránymutatást.

[66] A felperes a felülvizsgálati kérelemében arra is hivatkozott, hogy a bíróság jogerős ítéletében eltért a Kúria Mfv.III.10.245/2016/7. szám alatt közzétett határozatának [23] bekezdésétől, amelyben kimondta, hogy a Tny. 37. § (4) bekezdése az anyagi jogi szabályok tekintetében írja elő az 1997. december 31. napján hatályos jogszabályi rendelkezések alkalmazását, az eljárási szabályok tekintetében nem. Így a T. 10. §-a és 54. §-a rendelkezései jelen jogvita elbírálására irányadóak. A bíróság úgy alkalmazta a Tny. 43. §-át, mint a precedensként hivatkozott kúriai határozat, a jogerős ítélet nem tért el a hivatkozott kúriai határozattól.

[67] A fentebb kifejtettekre figyelemmel a Kúria a jogerős ítéletet - a Kp. 121. § (2) bekezdése alkalmazásával - hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

[68] *Az ügyvédi iroda tagjaként biztosítottnak minősült felperes esetében szolgálati időként nem ismerhető el az az időtartam, amelyre sem a személyét érintő járulékfizetés megtörténte, sem a járulékbevallási kötelezettség teljesítése nem bizonyított.*

Záró rész

[69] A pernyertes alperesnek a felülvizsgálati eljárásban költsége nem merült fel, ezért a Kúria e körben mellőzte a határozathozatalt [Kp. 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 82. § (3) bekezdése].

[70] Az eljárás a Tny. 81. §-a alapján illeték- és költségmentes, ezért az illetékről rendelkezni nem kellett.

[71] Az ítélet elleni felülvizsgálat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

[72] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 107. § (1) bekezdése értelmében tárgyaláson bírálta el.

Budapest, 2024. május 15.

Dr. Farkas Katalin s.k. a tanács elnöke, Dr. Bérces Nóra s.k. előadó bíró, Dr. Ujhelyi-Gyurán Ildikó s.k. bíró, Dr. Kovács András s.k. bíró, Dr. Sugár Tamás s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő